

Medlem for 6te Kreds kan ventes hos de to Partier, der udgør Flertallet i dette høje Ting, og beklage, at de andre to Partier indtager den Holdning, som jeg forstaar, at man agter at indtage. Derigenem tager de to Partier deres Del af Ansvaret for, om denne Lovgivning ikke faar den Virkning i den kommende Tid, som det er tilsigtet, at den skulde have, idet der jo ikke i de to Partiers Stilling ligger nogen Tilskyndelse for de interesserede Parter til at søge at ordne sig paa det Grundlag, der hermed gives.

Carl F. Madsen: Som jeg sagde før, havde jeg egentlig ikke tænkt at skulle optage Diskussionen igen i Dag, men den højtærede Indenrigsminister opfordrer jo dertil. Bemærkningen om, at det nu bliver de to Parter, der maa tage Ansvaret, for saa vidt der ikke kommer noget ud af dette Lovforslag, kan jeg nemlig ikke lade gaa upaataalt hen, naar den fremsættes af den højtærede Indenrigsminister. Jeg har gjort Rede for, hvorfor Arbejderne ikke kan tage imod disse Betingelser, og med den Stilling, Arbejderne har taget, var Regeringen bekendt, forinden Lovforslaget blev vedtaget i det andet høje Ting. Betingelserne er af en saadan Beskaffenhed, at det for Arbejderne er ganske umuligt at modtage dem.

Dernæst er selve Lovforslaget af en saadan Beskaffenhed, at det, naar det nu bliver Lov, aldeles ikke — selv om Arbejderne vilde gaa ind paa de Betingelser, her er stillet, ja, selv om de vilde tilbyde at arbejde ganske gratis, og selv om de vilde forlænge deres Arbejdstid til 18 eller 20 Timer i Døgnet —, vil hjælpe paa Skotøjsindustrien. Konkurrencen navnlig fra Tyskland vil vise sig at blive saa stærk, at vi ikke ved at følge de Linier, man her er inde paa, vil kunne opnaa noget som helst for Industrien. Det, man kunde have naaet noget ved, og det, man har naaet noget ved, er Importreguleringen; ved Importreguleringen har man skaffet Arbejde, og man har skaffet mange Arbejdere i Arbejde. Men man har ikke lyttet til de stadige Henvendelser fra Arbejdere og Arbejdsgivere om at beholde Importreguleringen. Naar nu Skotøjsindustrien, som det efter min og mange andres Formening vil vise sig, i større eller mindre Grad maa gaa til Grunde herhjemme, er det ikke, fordi Arbejderne ikke vil indgaa paa de Betingelser, som her er stillet, men saa er det, fordi Konkurrencen er af en saadan Beskaffenhed, at man ikke kan opretholde

Industrien paa det Grundlag, som man mener skulde betyde en Beskyttelse for den. Det er derfor hverken Arbejderne eller Arbejdsgiverne, men Regeringen og de to Partier, der gennemfører Loven, som har Ansvaret for, at man nu ruinerer Skotøjsindustrien.

Brandes: Den højtærede Indenrigsminister siger til mig, at især under en økonomisk vanskelig Situation er det rigtigst at hengive sig til Haabet. Jeg er ikke ganske vis paa, at det er en naturlig Ting at sige for en Minister. Under en økonomisk vanskelig Situation er det bedst at skaffe sig Vished, da er der en Mulighed for at finde Hjælpemidler. Men hvis en Minister i Almindelighed gaar og haaber, saa maa jeg sige, at jeg lægger ikke mere Vægt paa en Ministers Haab, selv naar han har saa megen Indflydelse, som den nuværende Indenrigsminister har, end paa enhver andens almindelige Haab om; at det nok kan blive bedre. Vi staar her overfor en Sag, hvorom Ministeren siger, at de to Parter skal vise Fornuft og skabe det Grundlag, paa hvilket der atter kan frembringes lysere Arbejdsforhold og bedre økonomiske Vilkaar. Jeg spørger da, om det ikke var rimeligt, at den højtærede Minister, inden dette Forslag fremsattes, havde skaffet sig den Vished, som kunde begrunde Foranstaltningernes mulige Gennemførelse. I Stedet for kom der allerede inden Forslagets Fremkomst, fremkaldt blot ved de Rygter, der gik om det — Rygter, der var velbegrundede, fordi de støttede sig paa en Overenskomst, som var sluttet mellem to Partier, og hvis Resultat var offentliggjort gennem Bladene, og hvorom man desuden vidste, at Regeringen havde sluttet sig dertil —, Indsigelse fra begge Parter, Modstand fra Arbejdsgiverne og om muligt endnu heftigere Modstand fra Arbejderne. Og medens Forslaget er blevet behandlet her i Rigsdagen, har Ministeren ikke fra nogen af de to Sider faaet nogen som helst Tilslutning, nogen som helst Støtte for det Haab, som den højtærede Minister — det forekommer mig mere letsindig, end en Indenrigsminister bør være — udtaler her.

Under Forhandlingen her i Tinget har det ærede 12te landstingsvalgte Medlem (Carl F. Madsen), som er Formand for de samvirkende Fagforbund, med fuldkommen Sikkerhed udtalt, at Arbejderne ikke gaar ind paa de Betingelser, som stilles for en Optagelse af Arbejdet under de i Lovforslaget givne Kaar. Hvad vil det da sige,